

дупката. Въ стаята двама души, приятелски сплели лакти, се расхождахъ съ цигара въ ржка и разговаряхъ смѣхшиката.

Зарговъ доста се зачуди, като позна въ тѣхъ двамата адвокати.

— Що значи туй? каза си той; — одѣве си хвърляхъ оскръбления публично, а сега такава нѣжност!

Той се спотаи и зе да се услушва.

Разговорътъ между двамата защитници ставаше върху расходката, която се каняхъ да направатъ съ фамилиитѣ си въ недѣля на Горня Баня; послѣ мина на сждбата.

— Сждътъ се бави, каза Зарговий защитникъ, като погледна часовника си; — сякашъ че има нѣкоя Соломоновска расправия прѣдъ себе си. Както и да е, азъ печела. Вие ще касирате, нали?

— Разумѣва се, отговори защитникътъ на отвѣтника.

— Макаръ, че и тамъ ще изгубите, изсмѣ се първиятъ.

— Че тоя процесъ е изгубенъ по сичкитѣ инстанции, това знаяхъ още когато го приехъ. Но азъ не обезсърдчихъ Юрданова... Защо? азъ ако го не земж, други нѣкой подлець ще го земе... Сега сме такава зганъ въ столицата, щото възъ куче да хвърлишъ, нашего брата ще ударишъ. Благодари ми ти, че ти доставихъ една сигурна побѣда, и много добръ заплатена, не е ли така? казваше Юрдановия защитникъ.

— Да, усмихна се другиятъ хитро, — за мене; послѣ и ти да поскубишъ една патка. И твойта, и мойта сж доста приходни, нѣма какво да се плачемъ.